

Kázání Růžďka 30.6.2019 **Co není z Boha, to se rozpadne, co je z Boha, to zůstává** (107)

Introit: *Nestaví-li dům Hospodin, nadarmo se namáhají stavitelé. Nestřeží-li město Hospodin, nadarmo bdí strážný. Nadarmo časně vstáváte, dlouho vysedáváte a jíte chléb trápení, zatímco Bůh dopřává svému milému spánek. (Žalm 127,1-2)*

Píseň 638

modlitba

čtení: Skutky 5, 12-42

píseň 189

text kázání: Genesis 11, 1-9

Bratři a sestry,

při čtení tohoto starodávneho příběhu si vždycky říkám, že kdyby se tato událost nestala, tak by nebylo potřeba učitelů cizích jazyků a překladatelů. Tito však mají svoji práci a my za ně můžeme být vděční. O ně v tomto příběhu ale zase až tak nejde. Spíše v něm jde o to, co řekl o mnoho let později farizeus a učitel zákona Gamaliel v knize Skutků. Když ho budu parafrázovat, znělo by to univerzálně asi takhle: **Pochází-li záměr a dílo z lidí, rozpadne se samo; pochází-li z Boha, nebudete moci je zničit - nechcete přece bojovat proti Bohu.**

V tom příběhu stavění babylonské věže je vlastně shrnuta veškerá snaha lidstva dosáhnout jakéhosi vrcholu blaha bez Boha. A nejen to. Poslyšte, jak zní ta pobídka ke stavbě v Jeruzalémském překladu Bible: **Do toho! Vystavějme si město a věž, jejíž vrchol pronikne nebesa! Zjednejme si věhlas a nebud'me rozptýleni po celé zemi.** Jinými slovy, dosáhneme do nebe svou vlastní cestou. A učiňme si jméno. Zjednejme si věhlas a respekt. Udělejme vše proto, abychom byli slavní! Co za tím můžeme vnímat? Lidskou pýchu a vzdor vůči Bohu. Lidskou snahu dokázat, že člověk může být šťastný i bez Boha. Anebo ještě jinak. V těch babylonských věžích bývaly na vrcholu svatyně, ve kterých mělo spočívat babylonské božstvo. A to je zase ta snaha, byť zbožná, dobrat se Boha vlastní cestou podle lidské představy. A na tomto principu prakticky fungují téměř všechna náboženství. Krom křesťanství. To totiž není náboženství. **A jaký je tedy rozdíl mezi náboženstvími a křesťanstvím?** Veškeré náboženství je pouze lidskou snahou dobrat se Boha. Nějak si ho zasloužit, něco vykonat, nějakou pouť, nějaké odříkání, nějaké dobré skutky, abych byl šťastný a spasený. Kdežto v křesťanství máme pravý opak. **Bůh sám se sklání k člověku. V Pánu Ježíši Kristu přichází do nejhlubší lidské bíd.** A nejenže přichází, sám bere na sebe krutý trest smrti místo nás, zadarmo nabízí spásu a dokonce vyhledává jako Pastýř zoufalé a ztracené! On vyhledává i ty, kteří selhali, ty, kteří se mu všelijak vzdálili a ztratili! Stačí jen tomu uvěřit a přijmout Ježíše Krista za svého Pána a Spasitele a přijmout od něj odpuštění svých vin a ospravedlnění.

Dílo babylonských stavitelů však nedopadlo nejlépe. Pro **zmatení jazyků**, pro nedorozumění, je nakonec přerušeno a nedostavěno! A děje se tak s Božím zásahem. Bůh lidem odnímá společnou řeč. Avšak v době Letnic, kdy je díky Ježíši Kristu vylit Duch svatý na apoštoly, začnou tito **vypravovat o velikých skutcích Božích v jazycích všech různých národů.** Bůh způsobil evidentní zázrak. Prostí rybáři pod mocí Ducha svatého mluví jazyky národů bez jediné vyučovací hodiny těchto cizích jazyků. O čem to svědčí? Právě o tom, že **to, co je dílo lidské, rozpadne se samo, kdežto, co je z Boha, to zůstává na věky.** Letnice jsou důkazem toho, že teď, v Pánu Ježíši Kristu, je to dílo Boží. A naproti tomu: **Nestaví-li dům Hospodin, nadarmo se namáhají stavitelé.**

Bratři a sestry, jistě se vám vybaví mnohá díla, která ztroskotala. Snahou lidskou byly mnohé velmoci a říše, babylonská, římská, Hitlerova třetí říše. Mnozí v nich považovali své vůdce za bohy, nebo se tito za bohy prohlašovali. Anebo si můžeme vyjmenovat různé lživé ideje. Od osvícenství, přes evolucionismus, komunismus, všelijaké formy volnomyšlenkářství, sloučení všech náboženství v hnutí New Age, sektářství, okultismus, čarodějství, až k dnešní tzv. **rádoby svobodě, kde je povoleno vše, včetně změny pohlaví.** V tom všem stojí povýšení se nad Boha a nad pravdu zjevenou v Ježíši Kristu. Víte, mnoho křesťanů si říkalo, jak je dobrá Evropská unie. A v něčem možná ano. Ovšem není i v tom vidět ta lidská snaha **učinit si jméno a nebýt rozptýlen?** Ano, naše malá zem vždy hledala nějaké spojence a ochránitele. Ovšem když to přirovnáme k ještě menšímu Izraeli, tak tomu bylo prorokováno, **ať nedoufá v Egypt, ale v Hospodina.** Co není z Boha, to se rozpadne samo. Říše, hnutí, náboženství, cokoliv. Ten učitel zákona Gamaliel tehdy řekl slova, která rozsoudila, co bylo z Boha a co ne: **Před nedávnem povstal Theudas a tvrdil, že je Vyvolený; přidalo se k němu asi čtyři sta mužů. Když byl zabit, byli všichni jeho stoupenci rozprášeni a nakonec z toho nebylo nic. Po něm povstal ve dnech soupisu Judas Galilejský a strhl za sebou lid; také on zahynul a jeho stoupenci byli rozehnáni. Proto**

vám teď radím: Nechte tyto lidi a propusťte je. Pochází-li tento záměr a toto dílo z lidí, rozpadne se samo; pochází-li z Boha, nebudete moci ty lidi vyhubit – nechcete přece bojovat proti Bohu.“ Pána Ježíše Krista také zabili, avšak jeho církev je tu dodnes. Jsme tedy v tom pravém Bohu. Přes mnohá pronásledování křesťanů na celém světě, nelze vyhubit ty, kteří začali stavět svůj život na Pánu Ježíši Kristu! A pokud ano, pak už to bude známka, přiblížení se hrozného konce tohoto světa.

Jakým způsobem však, bratři a sestry, může ten biblický příběh mluvit konkrétně dnes? Ke mně a k tobě? Pokud jsme uvěřili v Pána Ježíše, pak začínáme stavět svůj život na dobrém základě. A základ je to nejdůležitější. Avšak apoštol Pavel říká, **at' každý dá pozor, jak na tom základu staví. Zda někdo na tomto základu staví ze zlata, stříbra, drahého kamení, či ze dřeva, trávy, slámy – dílo každého vyjde najevo. Ukáže je onen den, neboť se zjeví v ohni; a oheň vyzkouší, jaké je dílo každého člověka.** Ten materiál, zlato, stříbro, dřevo nebo sláma, to jsou ty naše lidské postoje a skutky před Bohem. Mnohé naše pokusy jistě ztroskotaly, neboť to byly **domy na písku**. Ovšem pokud jsme se z těchto proher poučili, Bůh nám dává novou šanci, stojíme-li na Kristu. Dává nám šanci, abychom nestavěli podle sebe a svého uvážení. To je pak stavba babylonské věže. Bůh nás naopak chce přivést k něčemu lepšímu a trvalejšímu. Ke stavbě díla Božího. Ke stavbě chrámu, ovšem ne jen tak, že by člověk měl stavět kostely, nebo na ně aspoň přispívat, nebo být služebníkem v církvi, ale taky a především ke stavbě chrámu svého vlastního života. **Nevíte, že jste Boží chrám a že Duch Boží ve vás přebývá? Kdo ničí chrám Boží, toho zničí Bůh; neboť Boží chrám je svatý, a ten chrám jste vy.** Každý z nás se má budovat, růst v Kristu, učit se chodit v Duchu svatém, být plni Ducha svatého. My máme stavět tak, že se člověk modlí, naslouchá Božímu slovu a hledá Boží vůli pro svůj život. Modlitby takového člověka se pak mění. Už to není, **Pane, požehnej mi, do toho mého díla, které si chci vystavět, tak jak já chci**, nýbrž už je to, **Pane, co chceš, abych dnes pro tvé dílo učinil?** A víte, co je ještě úžasné? Tam, kde lidé upřímně hledají Boží vůli a chtějí jednat podle Božího slova, tam nalézají jednotu v Duchu svatém, tam je láska, vzájemné porozumění, vzájemná pomoc a podepření jeden druhého. Platí to pro manželství i pro společenství. Tam je to dílo Boží, které zůstává a je trvalé. Kdežto tam, kde jsou všelijaké roztržky a všelijaké různice (líbí se mi to kralické slovo), tam to nesvědčí o budování Božího díla, nýbrž o budování babylonské věže. Nedohoda, nepochopení, nakonec se nedohodnou a dílo se nedostaví, projekt ztroskotá.

A ještě jednu věc bych měl. Jak se ve světle těch dvou příběhů, co jsme četli, dívat na dnešní církev? Na jednu stranu můžeme vidět církve a sbory, které se rozrůstají a pak zase ty, které chřadnou a vymírají. V naší církvi se až moc řeší téma **slučování sborů**, protože to je aktuální, protože se mnohé sbory umenšují a nemají na kazatele. V některých sborech nebo v jiných církvích zase naopak vytváří **misijní projekty**, nebo zpracovávají projekt na větší modlitebny. Na hradecké biblické škole jsme měli předmět, který vyučoval bratr farář Heryán, předmět Praktická teologie- budování sboru. Nevím, jestli se to učí dnes i na fakultě, ale bylo to hodně přínosné, byl v tom Duch Boží. Ale jak to, že někde to roste a někde chřadne? Někde byli vždy lidé ochotni dát do díla své srdce a jinde to bylo jen povrchní? Anebo někde se dokázali mít rádi i při odlišnosti názorů a vzájemně se dohodli a jinde naopak pohádali? Někde se od jakživa pracovalo s dětmi a mládeží, a proto to tam žije a jinde se na to pozapomnělo? Někde se vyučovalo zdravé Boží slovo a žilo podle něj a jinde to nebylo až tak podstatné? Může tohle něco vypovídat? Je to nějaké ovoce? Samozřejmě že se to nedá jasně rozsoudit anebo odsoudit. **A chraň nás ruka Páně od souzení druhých!** Vždy je tam více faktorů. Lokalita, životní situace, nezaměstnanost, stěhování do větších měst, různí lidé apod. Ale co když jsou vedle sebe v jedné obci dva sbory a jeden roste a druhý umírá a podmínky měly téměř stejné? Jsou to jen náznaky a každý se má dívat na sebe a z vlastních chyb, ale třeba i z těch druhých, se poučit a vyvarovat. Dejme si proto i my pozor na to, jak stavíme. A je dobře, že mnohé naše lidské babylony se rozpadly, ztroskotaly, anebo vyšuměly. Kéž nás to vše povede k tomu, dát se na stranu toho nejlepšího stavitele, jímž je Bůh. Nadarmo bychom stavěli, kdyby v tom Bůh nebyl, nadarmo bychom se i modlili a bděli, kdybychom chtěli, at' je to podle nás. Děj se vůle Boží v našich životech, v církvi i ve službě Pánu. Dejme prostor Duchu svatému a jednejme podle Božího slova. Amen. Píseň 192 modlitba píseň 627

Slovo poslání: 1. Petrova 2, 1-9

Požehnání: Kéž rostete v milosti a v poznání našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. Jemu buď sláva nyní a až do dne věčnosti. Amen píseň 482